

ONDER DE VELEN: WELKE KERK IS DE WARE KERK?

De schrijver van dit artikel is bij de vertaler niet bekend

Dit was eens mijn meest verwarrende vraag. Opgegroeid in een christelijke familie, had ik geleerd om in God te geloven, en in het sterven van Jezus Christus aan het kruis. Maar dit had voor mij geen werkelijke betekenis. Mijn moeder leek een groot geloof te hebben, niet geëvenaard in de gemeente. Ik wist dat haar liefste wens was dat al haar kinderen ook Christenen zouden worden.

Van mijn kinderjaren af heb ik gedacht dat een Christen iemand als mijn moeder was, iemand die zichzelf opofferde voor anderen, en wiens woorden en daden goed waren. We leerden dat liegen, stelen en wereldse pleziertjes zonde was, evenals werken of spelen op Sabbath (De Sabbath, zo werd ons geleerd, was de Zondag, de dag des Heren). Ik vroeg me af hoe men wist wat goed en slecht was. Wat waren de normen van het Christendom? (Uit de Schrift weet ik nu dat de zondag alleen maar de eerste dag van de week is. Het is noch de Sabbath, noch de dag des Heren. De zaterdag was de Joodse Sabbath en behoort tot de tijdsperiode van de WET, niet tot deze tijd van GENADE).

Later, toen ik naar school ging, ver van huis, woonde ik bij een gezin waar de moeder me vroeg haar kinderen te helpen bij de catechisatie. Dit was de eerste keer dat ik zo'n boek zag, en omdat ik op zoek was naar de waarheid, vroeg ik me af of dit me misschien enige verheldering zou kunnen geven. Ook begeleidde ik enkele keren de oudste dochter naar de mis. Ik begreep er echter niets van. En toch als ik elke keer al die religieuze mensen zag die zoveel geld gaven, hoe kon het dan slecht zijn? Ik realiseerde me dat het niet overeen kwam met het onderwijs van mijn moeder, en het leek me een religie van angst en rituelen.

De tijd ging verder en nieuwe vrienden, die tot een bepaalde kerkelijke stroming behoorden, nodigden me uit voor hun diensten. Nog steeds verlangend zoekend naar iets dat me vrede in mijn geest en hart zou geven, bezocht ik al hun bijeenkomsten en sociale gebeurtenissen, zonder resultaat. Andere vrienden vroegen me met hen mee te gaan naar hun "kerkgebouw", denkende, dat ik de juiste kerk nog niet gevonden had, ging ik mee. Maar ook hier hoorde ik niets wat mij vrede gaf.

Thuis lazen we altijd de Bijbel. Op een gegeven moment kwam de gedachte in mij op, dat misschien een eenvoudige Bijbelvertaling me zou kunnen helpen de ware weg van rust en vrede te vinden. Nadat ik er één gekocht had, begon ik ongeduldig te lezen.

Het Nieuwe Testament leek me het meest logische om mee te beginnen, niet wetende dat het Evangelie volgens Mattheüs als onderwerp het Koninkrijk der Hemelen heeft, en wat de betekenis hiervan was. Na Mattheüs 5:20 gelezen te hebben:

"Want Ik zeg u dat als uw gerechtigheid niet overvloediger is dan die van de Schriftgeleerden en Farizeeën, u het Koninkrijk der Hemelen geenszins zult binnengaan"

en denkende dat met het Koninkrijk der Hemelen, de Hemel bedoeld werd, verloor ik de hoop om ooit dit doel te bereiken. Immers, hoe zou mijn gerechtigheid ooit overvloediger kunnen zijn, dan de gerechtigheid van de Schriftgeleerden en Farizeeën, die (volgens mijn vroegere zondagschoollessen) al zo religieus waren? Daarom stopte ik met Bijbellezen, later zou de waarheid van het evangelie aan mij geopenbaard worden.

Ik probeerde nu zelf rechtvaardig te leven. Omdat mijn moeder ons geleerd had alles van "de wereld" te vermijden, probeerde ik dat te doen. Dit tot ergernis van vrienden die niet zo opgevoed waren. Ik realiseerde me dat ik net zo min op de goede weg was als zij, en daarom besloot ik toch maar mijn vrienden een plezier te doen, meer dan mijn moeder, want ik was nu eenmaal in hun gezelschap.

Later, toen ik op een kantoor werkte en met één van deze vriendinnen samenwoonde, kwam er een beroemd evangelist naar onze stad. Mijn baas en zijn klanten beschuldigden hem spottend van winstbejag. Dit nam ik hem kwalijk, omdat ik nog steeds dacht, dat mensen die predikten of iets met godsdienst te maken hadden, even eerlijk waren als mijn moeder, zelfs al begreep ik het niet. Die avond bezochten mijn vriendin en ik één van de bijeenkomsten. Toen we in de grote tent kwamen, werd ons gevraagd of we in hun koor wilden zingen. We werden niet gevraagd of we konden zingen, en of we wel geloofden, ons werd alleen gezegd dat ze "jonge mensen" wilden hebben. Aan het eind van de bijeenkomst werd een uitnodiging gegeven om naar voren te komen. Toen mijn vriendin vroeg of ik meeding, deed ik dat. Samen met anderen stonden we voor de tafels waarop officiële aanmeldingsformulieren lagen voor de verschillende "kerken" van de stad. "Welke wil jij graag ondertekenen?" vroeg de bediende, en gaf elk van ons een pen. We keken elkaar met verbazing aan en vroegen onszelf af welke we zouden ondertekenen.

Ik herinnerde me dat mijn ouders altijd naar een bepaalde kerkelijke stroming gingen. Hier waren mijn oudere broer en ik ook op zondagschool geweest. Daarom ondertekende ik een formulier met bovenaan de naam van de kerk van mijn ouders. Mijn vriendin nam een formulier van een andere kerk organisatie (naar mijn weten heeft ze deze echter nooit bezocht).

De bediende gaf me het adres van de meest nabije kerkgebouw, en vertelde dat ik de komende zaterdagavond naar de bijeenkomst kon gaan. Dit deed ik. Nadat ik gedoopt was, vroeg men mij de volgende bijeenkomst op zondagmorgen bij te wonen. Hier keek ik naar uit, verwachtende dat nu al mijn verwarring ten einde zou komen. Maar ook door deze bijeenkomst werd ik teleurgesteld, en moe en leeg verliet ik het gebouw. Teruglopende, en overdenkende alles wat er gebeurd was, hoopte ik dat eens mijn probleem opgelost zou worden, door alles wat mijn moeder me geleerd had, naar "beste kunnen" op te volgen. Mijn vriendin ging ermee akkoord, en samen maakten we een start.

Dit duurde echter niet lang totdat onze vrienden er achter kwamen. We waren snel terug in "de wereld", en al mijn pogingen schenen tevergeefs. Later, toen ik weer in de stad van mijn ouders woonde, werd me een lidmaatschaps-bevestiging toegestuurd van de kerk waar ik automatisch lid van geworden was. Dit veroorzaakte grote opschudding thuis: "had ik hen maar om geestelijke hulp gevraagd". Mijn moeder beschouwde me niet als een Christen. Ik werd ontmoedigd en gaf de strijd op, denkende dat ik nooit de normen van het Christendom zou leren kennen.

Ondanks mijn vergeefse pogingen om de ware kerk te vinden, of om te weten wat het betekent Christen te zijn, bleef ik overtuigd dat er meer in deze wereld is dan het leven van alledag. Er is meer in het leven, maar de grote vraag was wáár het antwoord te vinden was. In de mensen met wie ik in contact kwam, zocht ik altijd tevergeefs naar de eigenschappen van mijn moeder. Twee en twee is altijd vier, en mijn kasboeken bleven altijd in balans wat debiteuren en crediteuren betreft, maar in het Christendom kon ik geen norm terug vinden.

Op een zondagavond, kort nadat mijn moeder overleden was, werd één van mijn zusters en mij gevraagd om een evangelisatie-bijeenkomst bij te wonen. Ik vond het zinloos, omdat deze bijeenkomsten in het verleden alleen mijn verwarring vergroot hadden. Maar om een avond alleen thuis te voorkomen, besloot ik toch maar mee te gaan. Aan het eind van deze bijeenkomst had ik een gesprek met de evangelist en vertelde hem al mijn ervaringen en vergeefse pogingen om de ware kerk te vinden.

Hij vroeg me te gaan zitten, en begon te praten over de Schrift. Ook de zangleider kwam erbij zitten. De tijd vloog om, en ik ging naar huis zonder dat ik werkelijk begreep wat hij me zo oprecht probeerde te vertellen. De zangleider gaf me een boek mee dat ik beloofde te zullen lezen. Hoewel ik pas laat thuis kwam, opende ik toch het boek en begon erin te lezen. En hierin vond ik het antwoord op mijn

lange zoektocht. Het was zo simpel! Alsof het boek wist wat er in me omging zei het: "wil je graag weten of je een kind van God bent?" In eerste instantie kwam mijn eigendunk in opstand tegen zulke woorden....natuurlijk beschouwde ik mezelf als een Christen. Ben ik niet opgegroeid in een christelijke familie, naar de zondagschool geweest, gedoopt en lid geweest van een kerk? Maar diep in mijn binnenste wilde ik het zeker weten - **ik was tenminste bereid om mijn onzekerheid toe te geven.**

Het boek vertelde verder dat als ik geloofde dat ik een zondaar was, omdat ALLE MENSEN zondaars zijn, geloofde dat Christus voor mijn zonden gestorven is (al mijn zonden weggenomen heeft, en ervoor betaald heeft met Zijn bloed, en daarna Zijn RECHTVAARDIGHEID aan mij gaf voor NIETS), DAN zou ik een Christen zijn. Ik wist dat ik aan het eind van mijn kracht was, en gaf me over aan Zijn hulp. Ik stond tegenover de "Zonedrager" als een Christen op een Pelgrims reis, met een grote zware last van zonde op mijn rug, die ik niet kon dragen. Maar toen ik in geloof naar Christus keek omdat al mijn kracht om mezelf te helpen op was, werd ik licht, vredig en blij. Toen wist ik dat er een verandering plaats vond die ik nooit eerder ervaren had. De Heilige Geest had Zijn intrede gedaan, en nu was ik een NIEUWE SCHEPPING in Christus. Nu realiseerde ik me door mijn ervaringen met de Schrift dat de wereld geen plaats heeft in het leven van een gelovige. De Heilige Geest die in me woont maakt Gods woorden in de Bijbel duidelijk.

In de Bijbel vond ik Zijn wil voor mijn leven. Mijn zoeken was geëindigd. Ik realiseerde me dat Christus mijn VREDE was, en dat Zijn RECHTVAARDIGHEID nu ook de mijne was als een gave voor niets. Dit was de norm waar ik naar gezocht had.

De volgende dag wilde ik mijn vreugde en vrede delen met een collega van de bank waar ik werkte, maar hij beschouwde het als dwaasheid. Ik was niet in staat om hem ook maar iets te bewijzen, omdat ik niets wist van de Schrift. Toen ik thuis kwam pakte ik de Bijbel die ik niet meer gelezen had sinds Mattheus 5:20. Niet wetende waar ik moest beginnen opende ik zomaar de Bijbel en las waar deze open lag:

"1Kor.1:8 "Want het woord des kruises is wel voor hen die verloren gaan dwaasheid, maar voor hen die behouden worden is het een kracht Gods".

Hier was mijn antwoord. Na het lezen van dit hoofdstuk waren al mijn vragen beantwoord. Het was niet de rechtvaardigheid van de Schriftgeleerden en Farizeeën die ik nodig had, en ook was ik niet bestemd voor het Koninkrijk der Hemelen. Het was God 's rechtvaardigheid die ik nu had door het geloof, gekregen als een gave, voor niets. En ik was een lid van het Lichaam van Christus, niet van een of andere organisatie. Volgens 1Kor.12:13 was ik nu toegevoegd aan dit Lichaam welke de ware kerk is. Door de Heilige Geest, en niet door werken mijnerzijds of bepaalde rituelen. Geen wonder dat al mijn pogingen tevergeefs waren! Niets of niemand behalve de Heilige Geest heeft mij, een baby in Christus, het verschil tussen Mattheus 5:10 en 1Korinthiers 1 duidelijk gemaakt.

Meer vreugde en vrede vervulde mij toen ik realiseerde door het Woord van God, dat ik nu een DEELGENOOT ben met Christus in ALLES wat Hij is. Ik ben compleet IN HEM, VERREZEN MET HEM. 1Kor.1:30-31 werd het levende Woord voor mij:

"Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid en heiligmaking en verlossing; opdat het zij, gelijk geschreven is: Die roemt, roeme in de Here".

Tijdens de 2e wereldoorlog was het een voorrecht voor mijn echtgenoot en mij om de leiding te hebben over een dienstencentrum. Hier zagen we de noodzaak om de waarheid over de behoudenis te vertellen, en wat de ware kerk is. In gesprekken met veel jonge mensen bleek dat zij zich aangesloten hadden bij een organisatie of kerk zonder enige fundamentele kennis van de waarheid. Het zich hierbij

aansluiten staat ver af van wat de Bijbel leert. Vaak geeft het VALSE ZEKERHEID aan hen die zich aangesloten hebben bij een organisatie of kerk, zonder zich eerst bij het Lichaam van Christus aangesloten te hebben. Een jongeman kwam eens in ons centrum en zei: "Ik ben een Lutheraan, wat is dat eigenlijk?". Een ander vroeg ons wat hij nog meer nodig had behalve het lidmaatschap van "De kerk van Christus". Nu hij behouden is, en lid van het Lichaam van Christus, weet hij het verschil. En zo zijn er talloze andere voorbeelden. Eerst dacht ook ik dat EËN van de vele kerken de juiste was, maar de vraag was hoe die te vinden. Nu weet ik dat geen van deze kerken de ware kerk is. De enige ware Bijbelse kerk is het Lichaam van Christus, van welke elke gelovige volgens Efeze 1:22,23 lid is. Er zijn gelovigen in de vele religieuze organisaties vandaag. Deze ware gelovigen zijn leden van het Lichaam van Christus.

Maar het droevige en verwarrende hierin is, dat ook ongelovigen deel hiervan uitmaken. Omdat ongelovigen geestelijke dingen niet kunnen begrijpen, zijn zij genoodzaakt om zich bezig te houden met een willekeurige vorm van werelds amusement. Voor degenen die buiten de organisatie staan, komt dit alles erg hypocriet en onstandvastig over. Door de compromissen die daar gesloten worden, wordt de bediening, welke bedoeld is om het Lichaam van Christus op te bouwen, verzwakt en worden de gelovigen niet opgebouwd. We zien dat deze toestand nog steeds bestaat in dezelfde organisaties waar ik lang geleden zocht naar de waarheid, namelijk het Lichaam van Jezus Christus, Die verborgen was in God, Rom.16:25.

Tot slot: hierna volgen enige verzen die duidelijk spreken over de behoudenis voor hen die deze getuigenis gelezen hebben, en graag zekerheid van hun behoudenis willen hebben!

Romeinen 5:12 vertelt ons dat ALLE mensen van nature zondaren zijn:

"Daarom zoals door één mens de zonde in de wereld is gekomen, en door de zonde de dood, en zo de dood tot ALLE mensen is doorgegaan doordat ALLEN gezondigd hebben."

Romeinen 1:16 vertelt ons dat het EVANGELIE een kracht van God is tot behoudenis voor EEN IEDER DIE GELOOFT.

"Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst den Jood, en ook den Griek."

Dit evangelie wordt uitgelegd in 1 Kor. 15:1-4.

"1 Voorts, broeders, ik maak u bekend het Evangelie, dat ik u verkondigd heb, hetwelk gij ook aangenomen hebt, in hetwelk gij ook staat; 2 Door hetwelk gij ook zalig wordt, indien gij het behoudt op zodanige wijze, als ik het u verkondigd heb; tenzij dan dat gij tevergeefs geloofd hebt. 3 Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften; 4 En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften;